

Ord mot Ord

Det är en tidig kväll i maj. Vädret har stabiliserat sig och en skön vårvärme har kommit till staden. Längst upp vid den breda avenyns slut ligger restaurang Bona Fide. Utanför ingången står en ordningsvakt med benen brett isär och händerna knäppta på magen. Ordningsbrickan glänser och huvudet är rakat. Inne på restaurangen är det knappast mer än halvfyllt. Kvinnan som står framför honom slår ut med händerna i en hopplös gest. Mannen rör inte en min.

– Nej, har jag sagt.

– Men jag har ju inte gjort nåt.

– Det spelar ingen roll.

– Jag ska ju bara äta.

– Du får gå nån annanstans. Inte här.

Det sprakar till i nån mikrofon han bär i närheten av kragen på den svarta läderjackan. Han hummar lite i micken.

– Ja, jag kommer strax. Ska bara bli av med lite slödder.

*

Åklagaren harklar sig och påbörjar sin sakframställan. Ordningsvakten sitter vid hans sida. Han är klädd i kostym, en rutig skjorta och en diskret slips.

– Johan, du kan väl med egna ord beskriva händelseförloppet.

Alla ögon vänds mot Johan. Kvinnan mittemot på den tilltalades sida tittar uppmärksam på honom. Hon har tagit på sig sin finaste gåbortklädsel idag. Det blänker av guld och sammet, purpur och ljusblått. Hennes hår är uppsatt med diadem. Hon har ingen försvarare vid sin sida. Men på läktaren sitter ett femtontal män och kvinnor, av klädseln att döma släktingar till henne.

– Ja, den här kvinnan kom fram till mig utanför restaurangen. Hon var störig redan från början, sa att jag skulle flytta på mig och att hon skulle in. Jag sa hövligt men bestämt att det var fullt. Att hon inte kunde få komma in. Hon blev hysterisk, började gorma och skrika. Så jag avhyste henne från entrén. Hon hotade med att märka mig. Ja, sen fick jag en rejäl smäll mitt i ansiktet efter att hon spottat på mig. Då omhändertog jag henne. I samband med det gjorde hon motstånd. Eftersom jag var osäker på om hon hade nåt vapen, så visiterade jag henne. Ja, sen ringde jag polisen, så att de hämtade henne.

*

Hon studsar till när hon hör "slödder" och drar efter andan. Ögonen tåras sakta och hon stryker med baksidan av handen över ögonen. Så tar hon ny sats.

– Du vet ingenting om mig. Vem jag är. Jag är född här. Har alltid gjort rätt för mig. Men du slänger bara ut mig. Jag kan betala, titta här! Hon öppnar väskan och visar portmonnän. I sedelfacket trängs åtminstone tio femhundrakronorssedlar.

– Jag skiter i dina pengar. Det är fullt! Han flinar hånfullt mot henne och öppnar snusdosan, lägger in en prilla och loskar en stråle alldeles i närheten av hennes högra sko, som sticker fram under den vida klänningen. Hon stirrar ner mot skon och innan hon ens hunnit tänka sig för ger hon honom en örfil på kinden. Han glör som om han inte tror sina ögon, men samlar sig snabbt till motattack.

*

Åklagaren nickar mot Johan och fortsätter med några kompletterande frågor.

– Kan du själv ha uppfattats provocerande? Jag menar, Katarina här… klädseln…

- Nej, jag har inga fördomar. Man ska inte dra alla över en kam. Men hon gick över gränsen.

– Tillgrip du mycket våld när du omhändertog henne? Och vad gjorde hon själv då? – Jag lade bara ned henne på trottoaren och satte handfängsel på ryggen. Hon skrek, slog och ålade sig, försökte hindra mig när jag skulle omhänderta henne.

– Fick du några skador? – Nej, inte mer än svullnad och att det gjorde ont på kinden. – Hur länge satt det i?

– Ja, en vecka kanske.

– Vad hände sen då?

– Jag tog in henne på kontoret och ringde polisen.

– Hon har ju i förundersökningen påstått att du har gjort en kränkande undersökning där? Du ska bl.a. ha berört hennes vagina och bröst…

- Äh, snack. Jag gjorde en reglementsenlig visitation. Ville försäkra mig om att hon inte hade några vapen på sig.

Den gamla domaren harklar sig och frågar om den tilltalade har några frågor. Katarina tar sats.

– Det är helt fel det han säger. Han ljuger…

Hon klipps av med ett ”du får säga ditt senare. Har du några frågor?”

– Nej, viskar hon. Åklagaren ler faderligt bort mot Katarinas sida.

– Jaha, Katarina. Nu har du hört vad som sagts. Vad är din version då?

– Det var inte alls så där. Han släppte inte in mig. För att jag hade mina kläder… spottade på mina skor…

*

Han griper tag i axlarna och vänder runt henne framför sig, slår undan benen med en spark och trycker ner henne på mage mitt på trottoaren. Sen bryter han upp armarna på hennes rygg och fjättrar henne med handfängslen. För säkerhets skull sätter han knäet i hennes rygg och gnuggar hennes ansikte mot gruset på trottoaren. Så böjer han sig ned mot hennes högra öra.

– Nu är du inte så jävla pratsam, ditt as. Jävla pack! Du skulle ha ätit i din husvagn idag sörru. Inte kommit hit för att störa. Eller stjäla. Ni stjal som korpar hela högen. Såna vill vi inte ha på vår restaurang. Du ska väck.

– Aj… det gör ont. Släpp mig…

- Du ligger där du är, din jävla subba.

Han reser sig genom att ta stöd mot hennes huvud och rygg. Borstar av den korta jackan och glor ner mot kvinnan.

– Res på dig, ditt snusk!

Kvinnan försöker komma på fötter men misslyckads, eftersom hennes händer är fjättrade. Hon vrider sig av och an, försöker men dråsar omkull igen.

– Du kan ligga där i skiten, din jävla sugga. Å anmäla dig ska jag göra också. Misshandel å våldsamt motstånd, fatturu? Fängelse!

Han böjer sig ned och rycker upp kvinnan på fötter och håller henne alldeles nära sig. Ser ned i hennes skrämda ansikte.

*

- Jaha, notarien. Då var det dags för personalia då. Domaren pekar mot den fjunige notarien, som inte har lyckats få till en slipsknut som hänger rakt. Han ser nervös ut men börjar dra uppgifterna.

– Katarina är barnsköterska och har ett fast jobb sen tretton år tillbaka. Hon är gift med Aaron och de har en flicka på sju år. Hon förekommer inte i kriminalregistret.

Domaren nickar, och vänder sig ut i rättegångssalen.

– Då var det dags för slutpläderingarna då. Varsågod, åklagaren.

– Tack. Ja, det är ju uppenbart att Katarina inte har funnit sig i att bli avvisad vid restaurangen. Hon har dessutom tillfogat Johan smärta genom antingen en stark örfil eller ett slag med knuten näve. Johan har i vart fall haft besvär och smärta i minst en vecka därefter. Åtalet för misshandel är därigenom styrkt. När Johan har försökt omhänderta Katarina, något han har rätt att göra jämlikt Rättegångsbalken 24 kap 7§, eftersom brott har ägt rum på vilket fängelse kan följa och hon tagits på så att säga bar gärning, har hon gjort våldsamt motstånd. Hon har krängt med kroppen, slitit och dragit för att komma undan och har därigenom försvårat Johans tjänsteutövning. Åtalet för våldsamt motstånd är därigenom styrkt. Det framgår redan av 10 § Polislagen att en ordningsvakt får använda våld om det med hänsyn till omständigheterna är försvarligt, exempelvis då han möts av motstånd vid verkställandet av ett frihetsberövande. Vad den tilltalade invänt om hur omhändertagandet gått till förtjänar ingen tilltro. Det saknas anledning att misstro målsägandens uppgifter om att han, som ju en erfaren ordningsvakt, inte skulle ha följt reglementet.

*

– Nu ska vi kolla vad du har under kjolarna. Har du såna där fickor där du lägger sånt som du snor, va?

Han griper tag i den yttersta sammetskjolen, samlar in tyget, rullar upp nästa och gräver sig sen in under den sista, tar ett fast grepp om hennes kön och börjar flina.

– Va fan, har du fitta du med? Det trodde jag inte…

Hon kvider, skruvar sig för att komma bort från honom men han bara fortsätter att flina.

– Nu kommer du med in på kontoret. Vi ska skriva anmälan du och jag. Den går spikrakt till polisen. Så har du varit här för sista gången, fattar du det?

Kvinnan gråter och hulkar. Han tar tag i hennes långa hår, och tvingar henne att nicka fram och åter. Vakten stöter henne i ryggen framför sig in i restaurangens kapprum, tar till höger och öppnar vaktdörren. Där inne drar han ner henne på en stol och sätter sig på huk alldeles intill.

– Nu ska du visiteras. Ställ dig upp. Nu ska vi se att du inte varit på stöldprommis i stan innan du kom till oss.

Han rycker upp henne stående och gräver i hennes uringning, nyper i bröstvårtorna och klämmer så hårt runt bröstet att hon stönar. Han fäller henne framåt över bordet och kör in handen under kjolarna igen, sliter isär skinkorna och trycker in ett finger långt in i hennes anus. Med samma finger undersöker han sen hennes vagina lika noggrant. Som avslutning klappar han lite förstrött över hennes ben, sidor och rygg.

– Såja, inga vapen faktiskt. Nu ringer vi polisen. Dom får bestämma om du ska anhållas.

Kvinnan sjunker åter ned på stolen. Den långa flätan som omsorgsfullt varit virad uppe på huvudet har lösts upp. Håret hänger som en gardin framför ansiktet. Hon tittade ner i golvet. Säger ingenting.

*

Åklagaren rättar till glasögonen och fortsätter med mässande ton.

– En ordningsvakt som med laga stöd griper eller annars omhändertar eller avlägsnar någon får i anslutning till ingripandet skyddsvisitera denne i den utsträckning som är nödvändig av säkerhetsskäl för att vapen eller andra farliga föremål skall kunna tas om hand. Och med det är jag beredd att överlämna målet.

Domaren vänder sig mot Katarina.

– Har du något mer att tillägga?

– Han ljuger. Inget mera.

Hon sneglar upp mot åhörarna, som viskar med varandra och skakar på huvudet. De vinkar mot Katarina.

Det tar femton minuter för rättvisans tjänare att komma fram till domen. Katarina döms för misshandel och våldsam motstånd enligt åklagarens gärningsbeskrivning. Misshandeln betecknas som ringa. Hon döms att betala 60 dagsböter ´ 1 200 kr.

När domen avkunnas utbryter fullt liv på åhörarbänkarna. Släktingarna skriker och hötter med nävarna och några försöker ta sig fram till domarbåset, men blir hindrade av vakterna. Domaren slår klubban i bordet.

– Utrym salen, genast! Han är högröd i ansiktet och skriker ut sina order till vakterna. De samlar ihop alla och kör ut dem.

Utanför rättssalen fortsätter ordväxlingen mellan Katarinas släktingar, Katarina själv, åklagaren och ordningsvakten Johan. De följs åt mot utgången.

Ute på trappan övergår ordväxlingen i handgemäng och alla verkar slita och dra i varandra.

Som på en given signal verkar alla plötsligt ge sig av åt olika håll. Kvar på översta trappavsatsen ligger

Johan. Åklagaren står böjd över honom. Johan rosslar, andas stötvis. Ur bröstet sticker ett knivskaft upp.

Åklagaren knappar frenetiskt på sin mobiltelefon efter hjälp.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten